

CAPITOLUL I

În care se vede că Pădurea cea Mare nu e doar ciudată, ci și cunoaște unele lucruri, pe care nici omul nu le știe despre sine. Și aceasta poate fi foarte rău. Sau bine?

Dan trase hățurile cu o mișcare ușoară, pe care ca-lul său mărunț o știa bine. Oprit la intrarea în Pădurea cea Ma-re, tânărul mai privi o dată către câmpia ce se zărea în spate, între dealurile de după cetate. Departe, la marginea zării, ca o mică umbră, era satul în care se născuse și crescuse el. Din-co-lo de sat, ca o ceață ușoară, se ve-dea năluca dealurilor pe care păscuse de atâtea ori va-cile satului, pe ca-re vâ-nase și se ju-ca-se, pe care...

– Hai! strigă Surdul. Nu avem vreme de stat. Vrei să ne prindă noaptea pe drum?

Desigur, Dan nu voia asta. De fapt, cine ar fi vrut să fie prins de noapte în Pădurea cea Mare? Și așa, cu a-dă-pos-tu-rile și forturile de pe Drumul Trecătorii, puțini a-jun-geau cu bine dincolo. Iar șoaptele despre tainele Pă-du-rii erau nes-fâr-șite. Și cine putea ști ce era adevărat, și ce nu? „Fi-rește, se gân-di Dan, dacă nu s-ar spune atâtea lu-cruri urâte despre ea, ar fi o adevărată bucurie să intri în Pădurea cea Mare”. Și nu de-geaba gândea el asta.

Limpezimea văzduhului, care făcea să se vadă chiar și fumurile atât de îndepărtate ale satului său, lăsa însă li-be-ră cale și soarelui. Iar razele lui străpungeau, din câmpie și până aici, la poala codrului, toată făptura, de ai fi zis că și pământul însuși luminează și încălzește. În marginea Pă-durii celei Mari însă, amestecul de fagi, tei, stejari, cătină și tot felul de alți copaci, arbuști și tufani fă-cea ca lumina să se cearnă blândă și verzuie. Iar sub bolta crengilor, în căl-dura umedă a verdeții, colindau hai-hui adieri de vânt răcoritor.

Drumul Trecătorii, care străbătea Pădurea cea Ma-re, se arăta a fi destul de lat. Și totuși, ramurile fagilor și ale te-ilor se în-tindeau deasupra, apărând călătorii de arșiță.

– E frumos aici, măi Surdule! – zise Dan cu plăcere.

Acesta nu răspunse, dar nici nu și luă mâna de pe bal-tag, unde o ținea mereu când credea că e vreo primej-die. Sări însă Mitu, ca de obicei:

– Frumos?! Ha! Stai să vezi când s-or arăta Nălu-ci-le, ori când o să dăm de altă grozăvie! Atunci să...

– Taci cobe! – scrâșni brusc, aproape cu ură, Sur-dul.

Mitu se opri uimit. Chiar și Dan era mirat: nu-l au-zise pe Surdul niciodată așa de supărat. Și, nu știu cum, și Dan și Mitu priviră atunci înapoi. Dealurile, valea dintre ele, câmpia îndepărtată, pieriseră toate. Era doar Drumul Trecătorii, cu Pă-durea cea Mare, în spate ca și în față. „Par-că am fi pornit de secole”, cugetă Dan, nedumerit încă de purtarea Surdului, dar și înțelegând-o oarecum. Simțea, cum-va, că intraseră în altă lu-me, și înțelegea ast-fel, într-un fel, ceva din spaima ce-luilalt. Dar... numai într-un fel, după cum avea să afle mai târziu.

Curând uitară de toate. Pădurea cea Mare, orice ar fi zis Mitu, era cu adevărat frumoasă. Flori străvezii al-bas-tre, gal--bene și roșii, ca un fel de clopoței mici și mari se iveau prin-tre frunze de brusturi și ferigi. Alunișurile își clă-tinau fruc-tele încă verzi. Curpeni, vițe și iederă se a-gă-țau de co-pa-cii bă-trâni, bro-dând perdele și dantele mi-nu-na-te. Peste tot ră-suna ci-ri-pi-tul vesel al păsărelelor, iar ve--ve-rițele și pârșii aler-gau în sus și n jos pe căile lor ame-țitoare.

– Dacă ni se termină merindea, zise Dan, sigur a-vem ce vâna pe-aici.

Deși îl privi muștrător, Surdul nu mai spuse nimic. Mitu, care nu putea să tacă niciodată, dădu din cap a în-cu-viințare apoi, surprinzător, mormăi muștrător:

– Te crezi în Pădurea Cernei, poate...

Dan tăcu. Pădurea Cernei, pădurea copilăriei lor, era acum departe, mai departe decât drumul făcut din sat și pâ-nă aici. Dar... avea și Mitu dreptatea lui. Deși ar fi trebuit să se teamă, se simțea ca în vremea copilăriei, când învăța a citi cartea firii în Pădurea Cernei, în Crân-gul Iva-tu-lui, pe Mă-gu-ra Verde și în celelalte cuprinsuri ale sa-tu-lui natal. Acolo în-vă-țase a cunoaște și a iubi na-tu-ra, cu toate cele bune și rele ale sale. Și erau atât de multe! Și bune, și rele. De fapt, dacă știai cum să le iei, mai mult bune.

Au mers prin Pădurea cea Mare toată ziua, mân-când în șa cele pregătite de cu seară. Li se spusese lim-pe-de că ori-ce întârziere poate însemna să rămână în afara for-tului. Cei di-nă-untru nu mai deschideau după lăsarea nop--ții. Iar noaptea în Pădurea cea Mare

Însemna, a-proa-pe tot-dea-una, moarte.

De frica Pădurii celei Mari și a viețuitoarelor ei, sa-tele din apropiere aveau în jur palisade înalte din lemn și chiar zi-duri, ca niște adevărate cetăți. Și multe șoapte de spaimă vor--beau despre frumusețile dar și despre pri-mej-diile ne--nu-mă-ra-te ale Pădurii Mari. Își aminteau de toate aceste șoapte cei trei prieteni, în prima lor zi pe Drumul Trecătorii. Ca orice în--ce-put, și acesta era greu de temeri.

Apoi, cei trei călători văzură schimbarea luminii. Din caldă și verzuie devenise parcă cenușie și, sigur, ră-coroasă. Deși mai era destul până la ora apusului pentru câmpie, aici în-se-rarea deja se simțea. O simțeau și fiarele, care în-ce-pu-seră a se mișca, și freamătul lor izgonea vietă-țile mici. De-o-dată, o ciur-dă se auzi într-o parte, și mistre-ții trecură în goa--nă dru-mul, cu tru-purile lor mari și în-gus-te ca niște uri-așe paloșe ma-ronii. Fără o vorbă, Surdul își grăbi calul său mare într-un trap săl-tat, nu prea de-parte de galop. Ceilalți doi îl urmară. Bă-nu-iau și ei că mistreții nu fugeau degeaba la acest ceas – în chip firesc tihnit – și nu erau deloc dornici să afle de cine – sau de ce – se te-meau aceștia.

Din fericire, Drumul Trecătorii curând se lărgi. Un fort din piatră grea, cenușie, stătea în marginea pădurii, îns-pre po-dul clădit peste uriașa prăpastie numită – ne-po-tri-vit – Valea Stri-gii. Poarta era deschisă încă, deși înse-ra-rea cernea deja ne-guri peste toate. Soldați cu lăncii lungi în mâini se vedeau în fa-ța ei. Se opriră, vrând să des-ca-le-ce, ca să și arate semnul, dar un glas puternic tună:

– Intrați! Intrați acum!

Abia dădură pinteni cailor ca să intre, și uriașa poar---tă începu a se închide. Ostașii se aflau deja înăuntru, printr-o miș-care uimitor de iute. Rămas mai în urmă, și iz-butind să intre în ultima clipă, Dan apucă să vadă îns-pre pădure, chiar pe Dru-mul Trecătorii, țâșnind către fort, ca niște năluci îns-păi-mân-tă-toare, bourii. Curând poarta în---cepu a se zgâlțâi sub lo-vi-tu-ri-le lor grozave.

Urcați deja pe ziduri, alături de ostași, cei trei pri-vi---ră tru-purile negre ale bourilor, cu trunchiuri de mușchi un-duindu-se pe sub pielea cea groasă și tare. Erau mulți, și pentru cei trei era limpede că, dacă și ar fi pus în minte, ar fi putut distruge poar-ta, cât era ea de groasă.

Dan, cu ar---cul în mâini, pregătit să tra-gă, șovăia, căci niciunul din-tre soldați nu ataca fiarele. Sur-dul își puse mâna pe brațul lui, făcându-i semn să lase arcul. Fia-rele însă, deși se iz-beau în treacăt de poartă, nu a-tacau. Vier-muiiau în ju-rul ei și a zidurilor într-o mișcare fără înțeles și dun-ga ce-nușie de pe spatele lor, abia văzută în noap-te, sclipea uneori ca un fuior de ceață. Când bourii în-toarseră spa-tele for-tului și se topiră în pădure, iar tropotul lor pieri în de-păr-tare, toți părură ușurați.

– Doamne, slavă Ție că nu au atacat cu adevărat – șopti un negustor, coborând iute de pe ziduri.

Cu doar câteva semne ale mâinii, un oștean cu pri-vire foar-te aspră și aer de căpitan rândui pe cei ce trebu-iau să ră-mâ-nă de pază, și trimise pe ceilalți la treburile lor. Noap--tea se lăsase deja, deși o slabă geană de lumină lică-rea pe alocuri, între crestele munților, spre răsărit. Spre mi--rarea celor trei, nicio torță, niciun felinar nu fură a-prin-se pe metereze, deși în câteva vase de lut licărea slab, prin ră-suflători, lucirea stinsă a jarului. Doar mai târ-ziu își a-du-seră aminte că era o veche le-ge a luptătorilor ca în tim-pul nop-ții să se ferească de toate lu-mi-nile puter-nice. A-ces--tea, deși luminează în jur, totodată și îm-piedică ochii a vedea mai departe, în întuneric. Astfel, cel ca-re se bizuie noaptea pe făclii sau felinare poate fi ușor luat prin sur-prin-dere de către cei ascunși în umbră.

Coborâți de pe ziduri, cei trei văzură la lumina lu-nii, așezați într-un țarc mic, catării unei caravane. După sa---cii plini de lângă aceștia își dădură seama că negustorul ve--nea de din-colo, din podișurile Deralei. Calea era foarte lungă și pri-mej-dioasă, iar cei care se încumetau pe ea erau puțini, și foarte pricepuți și curajoși. Desigur, mai erau și unii o-braz-nici, oa-meni fără minte, care se avântau pe Dru-mul Tre-că-to-rii și pe alte asemenea căi primejdioase doar pentru a se gro--zăvi. Pu-țini scăpau cu viață în pri-me-le zile ale drumului, iar cei care scă-pau se întorceau în-da-tă acasă, cumi-nțiți pen-tru totdeauna. Sau, mai rar, de-ve-neau oa-meni adevărați.

Știind curajul negustorilor ce străbăteau cu multă gre----u-tate Pădurea cea Mare, Dan se miră că nu-i văzuse pe zi-duri, fără să știe că fuseseră, dar coborâseră înainte. In-trând în han cel din urmă, văzu însă ceva uimitor. Ne-gus-torul, în-so-țitorii lui și chiar ostașii din han îi priveau, pe el și prietenii lui, cu neplăcere, bănuială și chiar duș-mă-ni-e. În clipa aceea in-tră și căpitanul, care îi cercetă și el cu o pri-vire aspră.

– De unde veniți? – întrebă răstit.

- Din Șindrilița, răspuse Dan liniștit, deși nu se simțea deloc așa.
- Șindrilița, cea de lângă Pădurea Tronului? – în-trebă iar căpitanul.
- Dan ridică sprâncenele uimit.
- Pădurea Tronului? Nu știi pădurea asta. Pe la noi e Pădurea Cernei, Crângul Ivatului, dar de Pădurea Tro-nu-lui n-am auzit.
- Aveți semn? – nu! slăbi căpitanul.
- Desigur – răspuse Surdul, și scoase din traista lui pă-pușica de lut dată ca semn de judele din Cetatea Câmpeni.
- Ostașul o luă, o cumpăni în mâini, o întoarse pe toa--te părțile...
- Mda... , făcu el șovăitor. E bună...
- Le-o dădu înapoi. Nimeni nu mai spunea nimic.
- După câteva clipe, Mitu sparse tăcerea.
- Dar ce se întâmplă, oameni buni?
- Căpitanul îl privi adânc, apoi întrebă:
- Care din voi a mai fost în Pădure?
- După cum rostise cuvântul pădure, toți înțeleseseră că era vorba de Pădurea cea Mare.
- Eu, zise Dan, niciodată.
- Nici eu, se miră Mitu de întrebare.
- Nici eu, spuse Surdu cu neplăcere.
- Căpitanul se încruntă.
- Cred că unul dintre voi minte. Pădurea vă cu-noaște.
- Cum?!?
- Sigur! Niciodată bourii nu atacă la ora asta. Doar noap---tea, târziu. Mai mult, până acum, de douăzeci de ani de când păzesc Podul Văii Strigii, bourii nu ne-au atacat de-cât de trei ori. Și de fiecare dată era o socoteală între Pă-dure și ci-neva adăpostit la noi. Și niciodată n-au plecat a-șa, fără lup-tă. De fiecare dată a trebuit să folosim ploaia de foc, și am avut și noi morții noștri. E ceva ciudat cu voi.
- Surdul întrebă cu șovăială:
- Oare Pădurea are socoteli și cu fiii trecătorilor?
- Cum?! – fu rândul căpitanului să se mire.
- Tatăl meu a trecut prin Pădurea cea Mare, până din-co-lo, în Derala, și mai departe, în Țara Vișei și Ocland. A do-ua oară când a încercat să facă același drum, acum opt--spre-zece ani, a fost ucis lângă Turnul Morții de urșii ne--gri, îm-pre-u-nă cu însoțitorii.
- Durerea din glasul lui era tulburătoare, și prietenii înțeleseseră acum teama pe care Surdul o arătase la înce-pu-tul călătoriei.
- Căpitanul îl privi cu ochi mari:
- Stai așa, chiar semeni cu el. Avea o barbă mare și blon----dă, și ochi verzi, întunecați! Doar că, răsese ușor căpi-ta-nul, tu n-ai încă barbă.
- Zâmbiră și câțiva dintre negustori, privind tuleiele ce mijeau pe fața băiatului.
- L-ai cunoscut!? – sări Surdul.
- Firește că l-am cunoscut. Abia venisem aici, la fort, când a sosit el prima oară din Derala. Era un adevărat e-rou, pu---ternic și înțelept... – făcu o pauză, apoi continuă. Dar nu, nu am auzit vreodată ca Pădurea să aibă socoteli cu co-piii vre-u-nui tre-cător. Doar dacă tatăl tău o fi luat ce-va ce-i a-par-ține, și Pă-du-rea crede că e la tine – spuse, parcă lu-mi-nat de o idee nouă.
- Surdul clătină din cap.
- Nici vorbă. Tata nu era nebun. Chiar el mi-a spus, când îmi istorisea călătoria lui, să nu iau

nimic din ce-le ce sunt ale Pădurii celei Mari. Sigur nu a luat nimic.

– Atunci e o taină, zise căpitanul, aproape priete-nos.

Și cei din jur se liniștiseră.

Era limpede că cei trei nu erau Năluci, nici spioni ai Pădurii.

Dan îndrăzni.

– Dar, mă iertați, Surdul nu mi-a povestit nicio-da-tă și nici eu n-am auzit. Știu că Pădurea cea Mare are tot felul de vietăți și primejdii. Dar că are anumite lucruri vred-nice de luat...

Căpitanul râse.

– De unde ai luat pe copilașul acesta, Surdule? – zi--se el, făcând să izbucnească în râs pe toți cei din han. Tot ce au Nălucile, piticii, oamenii urs, licantropii și toa-te ce-le-lalte făp-turi ale Pădurii, se cheamă că sunt ale ei. Și cei care au încercat să le ia prin înșelătorie, furt sau forță, au plătit scump în-drăz-neala lor.

– Aaa! – făcu Dan dumirit și, totodată, umilit.

Știa și el de aceste întâmplări, dar, tocmai el, nu în-țe-lesese că atunci când oamenii spuneau Pădurea cea Mare cuprindeau așa, ca într-un întreg, și locuitorii mai... de-o-se-biți ai acesteia. El îi văzuse mereu ca pe ceva des-părțit într-un fel de Pădure, chiar dacă trăiau acolo. Acum își dă-dea seama că de fapt nu era așa, și un gând ciudat îi trecu prin minte, nelămurit, pentru a dispărea apoi.

Oamenii deveniseră prietenoși. Căpitanul și Sur-dul se puseră pe vorbă, iar apoi li se alătură și negustorul. Se istoriseau întâmplările înspăimântătoare ale Pădurii, cu lup--te, eroi, trădări, cu prieteni neașteptați, cu dușmani ne-aș-tep-tați, cu bogății imense câștigate sau pierdute, da-ruri și jafuri ale ființelor Pădurii și nenumărate alte lu-cruri. Eroii de de-mult înviau iar în povestiri tulburătoare, împreună cu iu-birile lor, cu bătăliile lor, cu victoriile și în-frângerile lor. Se istorisea des--pre frumusețile și durerile Deralei, despre Țara Vișei, Gutin, Ocland și alte ținuturi în-de-păr-ta-te, de legendă.

Dar Dan se retrase curând. Cunoștea istorisiri ca a-ce-lea, multe, prea multe, chiar din satul său. Și în Șin-dri-lița se ve-dea, când aerul era limpede, licărind spre nord, ca un sma-rald pe vârful munților, Pădurea cea Mare. Și mulți din sat merseseră măcar până la Cetatea Câmpeni sau pâ-nă la satele de la poala Pădurii, pentru a spune mă-car că au văzut-o de aproape. Și se așezau la șe-zători pe înșiruit po-vești, fie aduse de cei câțiva care, ca tatăl Sur-du-lui, chiar stră--bătuseră Pă-du-rea, fie culese cine știe de un--de. Le știa. Dar ce rost avea să le asculte iar, când el chiar era în Pă-du-rea cea Mare? Nu era mai bine să se bu-cu-re de ea?

Dan ieși afară și stătu lângă ușa hanului, așteptând să se obișnuiască iar cu ciudata penumbră a lunii. Mete-re-ze-le pă--reau goale. Urcă ușor pe scară și văzu ostașii, câte doi, as-cunși în

spatele dinților de piatră, cu privirile a-țin-ti-te a-su-pra Pădurii. Deși se simțea oarecum în plus, se a-șe-ză și el pe zid. Pri-vea ba în cuprinsul fortului, ba în afară, ba cerul brăz-dat de nori subțiri și lungi. Aerul era rece, de munte, și plin de a-rome. Pământ umed, mușchi și licheni, apă, frunze, ba chiar și animalele pădurii și toate câte e-rau în fort dă-deau mirosul lor vântului ce se răsucea pes-te toate. Era un fel de liniște, în ca-re se ghicea un freamăt as--cuns al vietăților Pă-durii celei Mari. „Chiar de n- ar fi fost cine știe ce arătări pe aici, își zise Dan, tot s- ar fi năs-cut povești din frumusețea și mărimea a-cestei pă-duri”. Și ri-dică ochii spre cer, spre a- l mai admira o dată. Dar... un fel de umbre noi se adăugaseră norilor!

Întinse mâna spre ostașii din apropiere și aceștia își în-toar-seră privirile spre el. Făcu un semn, ară-tân-du-le umbrele.

– Strigile! – strigară soldații.

Îndată sună o toacă și din cămăruțe ostașii țâșniră, deja îmbrăcați și înarmați. Pe ziduri, arcurile se încordară, pregătind prima salvă.

Dar strigile erau sus, prea sus pentru a fi atinse de să-geți, și uimitor de tăcute. Țipetele ce le aduseseră nu-me-le nu se auzeau. Se roteau în liniște deasupra fortului. Du--pă o vre-me se auzi un singur urlet, ciudat, ascuțit, ca un țipăt ne-o-biș-nuit de femeie sau pasăre. Și, cu o viteză u-lu-itoare, stri-gi-le se întoarseră către prăpastie și se pră-vă-li-ră în a-dâncurile ei.

– Iarăși? – se auzi căpitanul chiar lângă Dan, făcându-l să tresară. Iar așa ceva?
Și mâna lui se lăsă grea pe umărul lui Dan.

– Vino încoace.

Adus în han, căpitanul îl măsură cu o privire grea.

– Măi omule, spuse în cele din urmă căpitanul, măi o---mule, tu cine ești?

Vocea lui avea ceva ce tulbura adânc. Dan aproape se bâlbâi:

– Sunt Dan, din Șindrilița, fiul lui Ioan și al Mariei. Ta--ta este țăran și mama la fel. N- am mai fost niciodată în Pă--durea cea Mare. Cine, Doamne iartă-mă, să fiu?

Privirea căpitanului nu se schimbă deloc.

– Măi omule, mai bine te întorci acasă și încerci să a-fli ce e cu tine. Că e ceva ciudat cu tine!
Pentru tine au ve--nit strigile. Și cred că și bourii.

Dan se tulbură și mai tare:

– Cum adică pentru mine?

– Crede-mă, niciodată strigile nu fac așa cum au fă-cut acum, nici bourii. Parcă au vrut, și unii

și celelalte, să fie siguri că tu ești cel pe care îl așteaptă. Crede-mă, Pă-du-rea te cu--noaște, te așteaptă. Poate nu știi cine ești, te cred. Dar Pă-durea știe ceva despre tine. De bine, de rău, nu-mi dau sea-ma... În lo-cul tău însă, m-aș întoarce înapoi.

În tăcerea neliniștită a nopții, în lumina palidă a o-pai-țului de pe masă, cu vântul ce bătea tot mai înghețat în fe--restrele din lemn, nu era de mirare că Dan simțea fi-ori reci. Dar îi veni o idee:

– O clipă, căpitane!

Acesta, deja plecat către ușa hanului, se întoarse, o um--bră în umbra nopții.

– Ce este?

– Și dacă nu mă căutau pe mine? Au stat până ați ie--șit toți din han. Poate, de fapt, au ceva cu negustorul. Sau cu tine chiar.

Căpitanul stătu pe gânduri câteva clipe. Și chiar da-că în întuneric nu se văzu că dădea din umeri, se putu ghi-ci aceasta din glasul său:

– Cine știe! Poate ai dreptate. Pădurea e totdeauna greu de înțeles.

Și plecă.

În urmă, după câteva clipe de tăcere, poveștile re-în---ce-pură. Dan își dădu seama că ar fi fost foarte ne-po-tri-vit să ple-ce. Așa că rămase și ascultă. Și curând se simți ca în vre-mea dul-ce a copilăriei. Ca atunci când o asculta pe mama sa, spu-nându-i aceeași străveche istorie a Pădurii ce-lei Mari, pe care și ea o știa de la mama ei, sau de la ma-ma mamei ei, sau și de mai departe. Și în ea se pove-tea despre Căluțul din stele, poate cea mai iubită făptură a Pă-du-rii celei Mari.

*

Se spune că demult, pe când Pădurea cea Mare des--părțea lumea în două părți, în vreme ce alte păduri, munți și râuri și mări făceau alte asemenea împărțiri, mai mici... Se spune că, pe când oamenii erau încă puțini și de aceea și mai slabi, cu toate că erau mult mai puternici de-cât ne-vol-ni-cii oa-meni din zilele noastre... Se spune că în acele timpuri stră-vechi fusese o mamă al cărei copil a fost răpit de un zmeu ce-și avea sălașul în smâncurile Tisei, din-colo de De-ra-la. De la Câm-----pineni la Derala nu ajunsese ni-cio-dată om, din vre-mu-ri-le de după Marele Potop. Și ni-me-ni nu putea cuteza să spe-re a străbate Pădurea cea Mare.

Dar acea mamă nu se putea împăca în niciun fel cu pierderea băiețelului ei. E drept că era un băiat bun și cu-ra-jos, care încă de mic fusese privit ca un viitor bărbat de nă-dejde. Dar ar fi putut să fie și un neputincios – nu con-ta! Ma-ma lui îl iu-bea mai presus de asemenea lucruri mă-run-te. Și această mamă iubitoare a cutezat să încerce a face un lu-cru pe care nici eroii nu-l îndrăzniseră: a cutezat să în--cer-ce a străbate Pă-durea cea Mare.

Pornise cu mulți câini, care să o păzească, și cu mulți catâri cu provizii și arme, și bărbați plătiți să lupte.

Dar numai după câteva zile câinii zăceau ruți de fii-re, împrăștiați prin codru. Catârii mai erau doar doi, iar dintre bărbați doar unul mai trăia.

Femeia se întorsese și încercase a porni iar, sin-gu-ră de această dată, căci nimeni nu mai voia a o însoți.

Revenise după câteva zile, plină de răni și aproape fără cunoștință. Zăcuse multă vreme. În vorbele ei se a-mes-te-cau fără înțeleles Năluci, urși negri, fiare fără nume, șerpi și tot felul de alte făpturi ale Pădurii celei Mari. Și în-că o dată spai-ma Pădurii se abătu asupra oamenilor, făcându-i să se fe-reas-că de ea.

Dar venindu-i și în fire, îndurerata mamă nu dădu niciun semn de renunțare. Dimpotrivă, încercă îndată să gă-seas-că vreun mijloc de a străbate Pădurea cea Mare, pen-tru a-i și găsi bă-iatul. Se spune că mulți ani a căutat de-a lungul Marii Pă-duri vreo trecătoare ori pe cineva – om sau nu – care să o ajute a face marea trecere. Dar nu a găsit pe nimeni. Până când, într-o zi, a poposit la un mic schit, aflat chiar la mar-gi-nea Pă-du-rii celei Mari.

Aici trăiau doar câțiva călugări, bătrâni și uitați de lu-me, la care și fiarele Pădurii se uitau cu milă.

Unul dintre ei, milostivindu-se de durerea nestinsă a mamei și de curajul ei fără margini, a învățat-o o tainică ru-găciune, pentru a primi sprijinul pe care doar Cerul pu-tea să i-l dea.

Și, într-o seară, pe când biata femeie se ruga iar și iar pen-tru dorul ei, să a auzit dinspre înălțimi un clinchet ar-gin-tiu și slab de clopoței. Când și-a înălțat privirea, fe-meia a vă-zut cu uimire un căluț înstelat, verde ca iarba a-bia crescută și lu-minos. Coama lungă îi flutura în vântul serii, și coada la fel, iar de sub copite, la fiecare pas, ieșea un fel de pulbere de ste-le și se auzea acel sunet minunat.

Căluțul fusese făcut și trimis de Dumnezeu special pen---tru a o ajuta pe sărmana mamă. Și a ajutat-o. A luat-o în spi--nare – deși de obicei era mic numai de-o palmă – și a pur-tat-o pe dea-supra Pădurii celei Mari.

Strigile și vulturii roșii, vulturii negri și vulturii de foc, ba---la--urii cei de multe feluri și alte făpturi zburătoare au în-cer-cat să i lo-vească. Ba, chiar și unii zmei, care afla-seră de tre-că-to-rii ne-o--biș-nu-iți, au încercat și ei să i doboare din cer cu buz--du-ga-nele lor te-ri-bile, pe care le azvârleau în nori, sau cu să-geți o-tră-vitoare.

Căluțul din stele a trecut luminos și plin de voieșie prin---tre toate primejdiile, răsând de multe ori de frumu-se-țile Pă---durii celei Mari și chiar de răutatea celor ce voiau a i u-ci-de. Tre-cea ca un fulger luminos printre dușmani, să-geți, bul-gări de foc, buz-du-gane și pietre, printre nori și vânturi cumplite, lă-sând în ur-mă doar o subțire pulbere de stele și clinchetul ar--gintiu al co-pi-te-lor.

Dincolo, în Derala, mama și i a găsit copilul, după al---te și alte multe căutări, în care mai fusese ajutată o vre-me și de Că-lu-țul din stele. Curajos și înțelept, băiatul izbutise curând du-pă ră-pire să fugă de la zmeul care îl prinsese. Dar cale că-tre Câm-pi-neni nu putuse găsi. După ce trecuse și el prin mul-te a-ven-turi și primejdii, devenise un ade-vă-rat erou. Se că-sătorise în De--rala, în Cetatea Al-bei, și era iubit și respectat a-ici, ca cel care pe bună drep-tate avea să pri-mească tronul la moar-tea sau că-lu-gărirea Voievodului Alb. De aceea nici nu pu-tea fi vorba a se în--toarce în Câm-pineni. Dar, pentru că nu doar mama sa a-vuse--se de su-fe-rit din pricina zmeilor, după ce s i au revă-zut, a por---nit un crâncen război împotriva lor, până când fură stârpiți din Derala. Fostul copil avea să ră-mână în istorie ca Ma-rele Lito-voi, unul dintre cei mai mari voie-vozi ai Deraiei.

Căluțul din stele îl ajutase o vreme, așa cum aju-ta-se mai apoi și pe alții, atunci când Cineva hotărâse a-ceas-ta. Așa cum îi ajutase și pe Viteazul din Gutin, care în-ce-puse Drumul Tre-că-torii dinspre Derala – sub conducerea Ma-relui Litovoi – și pe Gelu Arcașul, care în-ce-puse Dru-mul Trecătorii dinspre Câm-pineni (se pare, chiar la în-dem--nul tainic al acelu mi-nu-nat că-lu-ț – altfel nu avea cum să fi știut unde și când să în-cea-pă Dru-mul, ca să se po-tri-veas--că bine cu ce se începuse în Derala).

După ce Drumul Trecătorii fusese terminat, nimeni nu mai putea spune cu siguranță că îl văzuse. Dar Căluțul din stele rămăsese în amintirea tuturor, și trecuse în po-vești, care de care mai frumoase. Și se spunea că toți că-lă-to-rii prin Pădurea cea Mare se gândeau la el și sperau că, la nevoie, va fi trimis să i ajute.

Poate, după cum spunea câteodată Hans, fierarul, Că----luțul din stele era doar o pildă a ajutorului minunat de ca-re omul are adesea atâta nevoie. Sau poate exista cu a-de--vărat. Cine

putea ști?

*

Întins pe culcușul său, târziu după terminarea po-veș-tilor istorisite în han, deși obosit, Dan încă nu putea să a--doar---mă. Acea regăsire a copilăriei se îndepărtase de la el. În schimb reapăruseră grijile și primejdiile vieții de a-cum. Cu--vintele pe care le spusese căpitanului, atunci când se sim-țise în primejdie din cauza lui, și care îi făcu-se--ră pe cei din jur să își schimbe felul ciudat în care îl pri-veau, nu îl li-niș--teau. A-run--case bă-nu-iala asupra celorlalți și știa că acum fi-e-care bă-nu-iește pe fie-care. Nu era bine acest lucru. Chiar da-că se gân-dea doar la el și la prietenii lui, tot era nevoie de u-nire pen-tru a străbate Pă-du-rea cea Mare. În-totdeauna fu-se--se nevoie de u-ni--re între oa-me-ni pentru a re-zista puterilor Pă-durii. Dar, mai pre--sus de acest lucru, era tulburat la gân-dul că era, într-adevăr, cu puțință ca el să fie cel știut de Pădure.

De mic fusese cu gândul la ea. De când păștea bo-bo---cii de găscă pe izlaz, nu departe de vitele satului, își ațin-tea pri-virea către zare, încercând să o vadă. Poveștile și is-to-ri-si-rile despre ea – care în mintea lui erau totdeauna de--osebite unele de altele – le ținea minte pe de rost de cum le auzea. E--rau destui povestitori în Șindrilița și în sa-tele celelalte care ști-au multe istorisiri și povești, și le în-vă-țau repede. Dar ni-meni nu l-ar fi putut întrece în po-veș-tile des-pre Pădurea cea Mare, deși era doar un copil. Însă, dintr-o pricină pe care n-ar fi putut o spune, se fe-rise a a-răta vreodată ce știe. Tăcea mult. Părea ca orice fiu de ță-ran din satul său, poate ceva mai li-niș--tit, mai matur, mai harnic. Nu se ferea de muncă. Nu avea o foarte mare pu-tere, așa cum aveau alții. Surdul, de pildă, era renumit pen-tru puterea sa. Mitu, deși renumit ca guraliv, era, de ase-me-nea, temut pentru iuțeala cu care să-rea la harță; și să te ferească Dumnezeu de loviturile lui! Dan era departe de ei. Și totuși, pe ascuns, și Mitu, și Surdul se temeau de el. În lup--tele pe care doar între ei le dădeau, a-gerimea și în-țe-lep-ciunea lui Dan biruiau totdeauna.

E drept, nu deseori avea Dan vreme de hârjoană. Mun--cea mult, de plăcere. Când îi lăsau răgaz câmpul și vi-tele și ce-le de prin curte, pleca la Hans, fierarul cel iscu-sit al satului, ori la Orban, pielarul ai cărui strămoși veni-seră tocmai din Asa, ori la Dragomir, cel mai vestit olar din zece sate. Se mai ducea și peste deal, la Părintele Ioan, de la care prinsese mai mult decât o spoială de carte: știa chiar și vorbă latinească, elină și sla-vonă. Desigur, nu ca pă--rin-tele și nu îndeajuns pentru a fi so-cotit învățat. Dar destul pentru a putea vorbi cu preotul des-pre unele taine ale firii și Dumnezeirii despre care nu știau chiar așa de mulți. Pă-rintele chiar voise a l-îndemna spre pre-oție, căci hărnicia și cumpătarea băiatului păreau o chezășie pentru așa che-ma-re înaltă. Însă Dan trăgea în altă parte, deși n-ar fi putut spune unde sau de ce. Și prietenii îl chemau de multe ori za-dar-nic, mai ales la joacă, deși n-ar fi putut zice că vreodată nu i-a ajutat la greu.

Iar acum, lăsând în urmă vremea copilăriei, în um-bră tainelor Pădurii celei Mari, se întreba din nou asu-pra me--nirii sale. Oare Pădurea o știa? Oare se temea Pădurea de el ori de menirea lui? Sau el s-ar cuveni a se teme? Sau, poate, ar trebui să se teamă de menirea lui Mitu ori a Sur-dului? (Cei cu care îm-părtășea atâta fru-musețe a co-pi-lă-ri-ei.) Sau poate tuturor li se pregătea ceva, ceva care-i va duce și pe ei în adâncimea de po-veste a puterii Pădurii celei Mari?

Oare intraseră deja pe poarta legendelor?
Și, în adâncimea întrebărilor și a amintirii, adormi.

[<PRECUVÂNTARE](#)

[CAPITOLUL II>](#)